

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiasticorum Vita, Moribus, Officiis Libri Tres

Schevichavius, Gisbertus

Mogvntiae, Anno M.DC.XXI.

Cap. LXIII. In Divinae Excellentiae Despdatum, homines ab orationis
attentione & reuerentia abstrahit dæmon.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42349

IN DIVINAE EXCELLENTIAE DESPICATUM, HOMINES AB ORATIONIS ATTENTIONE & REVERENTIA ABSTRAHIT DÆMON.

§. PRIMA causa, cur dæmones enitantur nos ab oratione & attentione auocare, exposita est, quod nimirum diuinæ voluntati nostrum hic studium, & diligentiam exigenti se opponant. *Superbia eorum, quæ oderunt, ascendit semper, ait David Ps. 73. v. 24.* Adjungamus nunc & alteram causam, quæ est diuinæ majestatis cōtemptus, quem teterrimi dæmones sitienter appetunt. Quis enim dubitet vilem despectumque haberi à nobis, cui sine consideratione loquimur, & quicquid in buccam venit, effutimus.

*Precantis animus ab alio curis in Deum sensu-
candus.*

§. Hinc monet Salomon *Ecclesiast. 4. v. 17.* vt in Ecclesia Deum precaturi mentem à malis cogitationibus, & voluntatem à prauis desideriis cohibeamus, animumque in Deo defixum, & ad ejus imperata promptum teneamus. *Custodi, inquit, pedem tuum, ingrediens domum Dei, appropinqua vt audias. Et cap. 5. v. 1.* hortatur, ne inconsiderata & festina sit nostra ad Deum oratio, sed cogitanda Dei excelsitas & præstantia, & è contrario nostra abiectio & vilitas: sicque non multis verbis agamus cum eo, verum multis piis desideriis & affectibus. *Ne temerè, inquit, quid loquaris, neque cor tuum sit velox ad proferendum sermonem coram Deo. Deus enim in cælo & super terram, idcirco sunt pauci sermones tui. Quasi dicat: Deus est Rex cæli imo & vniuersitatis rerum, & tu terre vermiculus, ex terra progenitus, reptans super terram, viuens terra, itaque præsentem, submisso, & religioso agas cum tanto Numine, animo.*

Vilissimus homunculus cum immenso Deo agens, attendat quid, quo modo quæ ob causam possit.

§. Eandem

§. Eandem diuinæ Majestatis obseruantiam commendans Ecclesiast. c. 18. v. 33. ait *Ante orationem prepara animam tuam, & non sis quasi homo qui tentat Deum.* Ante precationis exordium ritè animum disponit 1. qui expendit cum quo quantoq; Domino omnium & princeps illi colloquium habendum. 2. qui omnes alias cogitationes curasque deponit vt ad vnum Deum suum attendat. 3. qui peccandi voluntatem abjicit & de non amplius offendendo Deo propositum suscipit, & de præteritis peccatis ingemiscit, lamentatur, pœnam exigit, alioquin potius tentat, irritat, & ad iracundiam & supplicium irrogandum prouocat.

Quis ad orationem se benè comparat.

§. Sed & Saluator noster Ioannis 4. v. 20. Spiritus, inquit, est Deus, & eos qui adorant, oportet in spiritu & veritate adorare. Spiritus est Deus, sed qualis spiritus? Ergo qualis est ille quo cum loquitur, talis debet & esse precatio nostra, spiritualis scilicet ex attento & religioso spiritu profecta, quia Deus spiritus est.

§. Hinc & affirmat S. Augustin. in Psalm. 85. non noxia non peruersa, non Deo inimica, sed tempore orationis superflua & inania cogitare iniuriam esse Dei quo cum loquimur. Quapropter & grauius S. Cyprian. explicans orationem Dominicam obijurat à precibus euagantes.

Iniuriam facit Deo orans & vana cogitans.

Quæ autem segnitia est, inquit, alienari & capi ineptis cogitationibus, cum Dominum deprecaris, quasi sit aliud, quod magis debeas cogitare, quam quod cum Deo loquaris. Quomodo te audiri à Deo postulas: cum te ipse non audias? Vis Deum esse memorem tui cum rogas, cum tu ipse tui memor non sis? hoc est ab hoste in totum non cauere: hoc est, quando oras Dominum, maiestatem Dei negligentia orationis offendere: hoc est, vigilare oculis & corde dormire: cum debeat Christianus & cum dormit oculis, corde vigilare: Sicut scriptum est ex persona Ecclesiæ loquentis in Cantico Canticorum, cap. 5. v. 2. Ego dormo & cor meum vigilat. Quapropter sollicitè & cautè Apostolus admonet dicens Coloss. 4. vers. 2. Instate orationi vigilantes in ea, docens scilicet

De oratione aberrantiâ castigatio.

scilicet & ostendens eos impetrare quod postulant de Deo posse, quos Deus videat in oratione vigilare. Ita S. Cyprianus.

*Indignissi-
ma res spon-
te a precibus
distrahi in
alias curas,*

§. Dicimus Deo: De profundis clamaui ad te Domine, & vix summis labiis egreditur oratio nostra. Dicimus Domine exaudi vocem meam, nec illam ipsi audimus. Dicimus: Fiant aures tue intendentes in vocem deprecationis meae. Respondere posset Deus: Fiat primum animus tuus intendens in vocem deprecationis tuae. Quid est nugari, si hoc non est nugari? Cum pessima res & consuetudo sit jocandi cum Deo: Deus enim non irridetur, Gal. 6. Sed ipse deludit irrisores. Prou. 3. vers. 34.

*Amor vult
assentum.*

§. In accipiendis exponēdisque pecuniis attentissime mē consideramus, ne quis nummulus nobis desit, aliis superfit. In emendo frumento vel vino, ne quod granum, ne qua nobis guttula detrahatur fixis oculis intuemur. Et non pluris Deum aestimare debemus quam nummulum, quam tritici granum, quam vini guttam? Cur ergo non similiter ad eius obsequium attendimus, nisi quia illa magis amamus, cupimus, querimus quam Deum. Violabant me ad populum meum, ait Dominus Ezech. 13. v. 19. propter pugillum hordei, & fragmentū panis. Si enim terrenis illis vanisque lucellis Deum amplius diligeremus, utique ubi amor, ibi & oculus, ubi desiderium, ibi & cogitatio, vel ut ait Saluator Matth. 6. v. 21. ubi thesaurus, ibi & cor.

§. Et quanta hęc Deo injuria rebus cum vilissimis non solum non componi, ut æqualis attentio illi præbeatur, sed etiam postponi, ut multo minor illi tribuatur. S. Isid. lib. 3. de summo bono cap. 7. Negligentes orationes, nec ab ipso homine impetrare valent, quod volunt.

